

La dignitat d'un poble

written by Pere Grau i Rovira | 3 de juny de 2019

La constitució de la República Federal Alemanya ha fet 70 anys aquest darrer dia 23. El contrast del tracte que donen els alemanys a la seva constitució i el que donen els espanyols a la seva és, per qui no es deixa entabanar per les aparences i pels discursos dels incapaços que regeixen la política espanyola, es mereix un parell de comentaris ni que siguin curts.

De sortida, dins de la situació catastròfica del país després de la victòria aliada, aquesta mateixa situació va facilitar el resurgiment democràtic alemany. Els principals representants del règim nazi o eren morts o ja es van encarregar els aliats de jutjar-los. No hi va haver cap "transición" que perpetués les idees nazis a les noves estructures.

La déria dels pares de la constitució, sota la vigilància de les potències vencedores, va ser fer recuperar la seva dignitat al poble alemany, maltractada i torturada per la dictadura hitleriana. I ho van aconseguir tant bé, que la constitució alemanya del 1949 ha estat presa com a model per molts països del món i ha donat a Alemanya l'estat més democràtic de la història del país.

Que Alemanya s'anomeni "República Federal" no és cap rètol per fer bonic. No és cap federalisme com se l'imaginen molts del PSOE (si és que se n'imaginen algun de debò). Molts a Espanya s'imaginen un estat federal, com un estat de les autonomies, però amb més atribucions per les regions. I per tant, en darrer terme, que aquestes atribucions tornin a dependre de com vulgui fer i desfer Madrid. A Alemanya la república federal la van construir els estats (diguem-ne regionals per entendre'ns) que ja existien, des que els aliats havien permès la seva represa (de seguida, per organitzar una administració

autòctona que els hi prengué part de les responsabilitats de l'ocupació) i tenien ja tots un primer parlament i un govern. Van ser doncs, els estats parcials els que van muntar la república conjunta i li van donar atribucions. De baix cap a dalt, no al revés com es va fer a Espanya.

La constitució alemanya és oberta pels canvis que calguin, però en aquests 70 anys se n'han fet ben pocs, perquè els seus autors van treballar molt millor que els de la constitució espanyola del 1978. És clar que els alemanys tenien darrera seu els aliats amb la seva exigència de tant democràcia com fos possible, mentre que els espanyols tenien els militars ultranacionalistes que van espatllar una bona part dels esforços dels redactors de la que hauria hagut de ser la pauta per canviar Espanya del tot. I així som on som...

I igual que la constitució ha tingut el suport i l'estima de la població en tots aquesta 70 anys, també el Tribunal Constitucional ha actuat de manera modèlica i per això és la institució pública més ben valorada pels alemanys, pel davant del govern i del parlament. Ho he escrit allà on he pogut: El TC alemany és un honor per Alemanya. L'espanyol és una vergonya per Espanya.

Encara que només sigui anecdòtic és curiós de saber perquè es va redactar a Bonn, cosa que va decantar la balança per aquella ciutat a l'hora de decidir-se per una capital provisional. El Consell Parlamentari (així s'anomenà l'assemblea constituent que havia de fer el document) de primer volia fer les sessions a Frankfurt del Main, per la seva situació central. Però a causa de les destroces de la guerra, hi havia pocs hotels funcionant, i els seus propietaris s'estimaven més llogar les habitacions als funcionaris militars i civils dels aliats que no pas a uns alemanys dels que potser desconfiaven de si podrien pagar la factura. Düsseldorf va presentar problemes semblants. I al final es va oferir Bonn. Allà els problemes d'allotjament van ser solucionats sense problemes. La dificultat va ser trobar un

edifici on poder fer les sessions tant plenàries com de les comissions del Consell parlamentari. I l'únic que estava en condicions va resultar ser el museu zoològic de la vila. I així la gestació d'aquest monument de la dignitat recuperada d'un poble vençut es va fer entre girafes, goril•les i lleons deissecats.

Tant de bo que vingui el dia que una república catalana pugui dotar-se d'un instrument tan digne i tan ètic com la constitució alemanya promulgada el 23 de maig del 1949.